

Groothof ontroert als de broers Van Gogh

Jeugdmuziektheater: Vincent van Gogh, een leven in schilderijen. (7+). Tour t/m 21/6. Inl.: 0299-621462 of www.frankgroothof.nl. ●●●●○

Door ISABELLA STEENBERGEN
Eigenlijk heeft hij niets nodig. Een baret voor Vincent, brilletje voor Theo. Verder staat Frank Groothof op een kaal toneel, waar hij meesterlijk de twee broers speelt.

Rustig aan, alle tijd. Dat zou de belangrijkste regieaanwijzing kunnen zijn geweest bij *Vincent van Gogh, een leven in schilderijen*. De kalme aanpak van Shireen Strooker is opvallend in deze voorstelling van Frank Groothof en Stichting Vrije Val, want Groothof kennen we toch vooral van zijn wervelende kinderopera's, vol verwickelingen en over elkaar heen buitelandse personages. Niets van dat alles nu.

In dit stuk, geïnspireerd op de briefwisseling tussen Vincent van Gogh en zijn broer Theo, klinkt de kalme poëzie van de eenzaamheid. Groothof vertelt het tragische levensverhaal – vanaf het moment dat hij door zijn ouders naar een internaat wordt gestuurd tot aan zijn zelfdoding in Auvers.

Wat de beleving van deze geënceneerde biografie nog indringender maakt, is de muziek van tijdgenoten van Van Gogh – helaas niet steeds *live* uitgevoerd door Amsterdam Camarata.

De vertelwijze is lineair, zonder sprongen in de tijd. Een gewaagde keuze, zeker in dit zap-tijdperk. Maar Groothof weet de aandacht van begin tot eind vast te houden. Zijn meesterschap toont zich in de uit elkaar lopende ontwikkeling van de twee broers, in de minutieuze geleidelijkheid daarvan. Theo, de succesvolle handelaar in

veilige kunst. Vincent, de wereldvreemde hongerkunstenaar, wankeled tussen gekte en genialiteit.

Verrassend zijn de videobeelden. Als Groothof zijn penseel hanteert, verschijnen schilderijen van Van Gogh op wandschermen. *De aardappeleters* natuurlijk. Maar ook werk uit zijn perioden in Parijs, Saint-Rémy en Arles. Wat ontroert zijn de zonnebloemen, ingebed in een scène waarin Vincent Gauguin verwacht. Negen doeken maakt hij, overlopend van schepingsdrift. Gauguin ziet ze niet.

De hunkering naar erkenning, liefde en gezelschap om de eenzaamheid te doen verdwijnen. Groothof en Strooker maakten bovendien een menselijke voorstelling. Over een levenlang ongezien blijven, omdat je de dingen ziet zoals niemand anders ze ziet.